

Arrest

nr. 219 824 van 15 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, een etnische Tadjiek te zijn, en afkomstig te zijn van een dorp in het Dasht-e-Archi district van de provincie Kunduz, hoewel u sinds uw vijf jaar met de rest van de familie in Kunduz stad woont. U ging vanaf uw zesde levensjaar twee jaar naar school, en werkte nadien als leerjongen bij een kleermaker.

Toen het geweld in de provincie toenam, besliste de familie om te verhuizen naar Kabul. Uw oudere broer werd vooruit gestuurd om een woonplaats voor de familie te regelen, maar kwam na zes maanden in Kabul om bij een bomaanslag. Het gezin besliste daarop om Afghanistan te verlaten, wat jullie ook deden een dag voor de val van Kunduz. U raakte uw familie evenwel kwijt bij de grensovergang Iran-Turkije, en reisde alleen verder naar België. Uw familie werd gevat door de Iraanse politie en keerde terug naar Kunduz.

U kwam aan in België op 9 november 2015, en vroeg hier ook asiel aan op 13 november 2015. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, en de enveloppe waarin deze u werd toegestuurd voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u Afghanistan verlaten hebt omwille van de onveiligheid in uw eigen regio (CGVS p. 15). Om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, zou u evenwel aannemelijk moeten maken dat u persoonlijk een risico op vervolging loopt; een verwijzing naar de algemene onveiligheid in uw regio van herkomst volstaat hiervoor niet. Omdat u aangeeft dat u voor het overige geen problemen had met de overheid of andere actoren binnen Afghanistan, dient hierom dan ook besloten te worden dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in Balkh, Bamyan, Daikundi, Kabul, Pansjir, Samangan, de stad Jalalabad, en bepaalde districten van andere provincies geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook

worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw persoonlijke profiel, uw werkelijk familiaal netwerk, en uw verklaringen over uw regio van recente herkomst.

Er moet er in dit kader ten eerste op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf op 13 november 2015 aan geboren te zijn op 30 november 1998, en dus op dat moment net geen zeventien jaar oud te zijn. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, 1120 Neder-over-Heembeek, op 20 november 2015, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 20 november 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,3 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Hier tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op gewezen, verklaarde u dat u mogelijk wel al achttien jaar oud was geworden, met verwijzing naar uw taskara (verklaring DVZ dd. 22 juni 2016, afdeling 4.). Pas voor het CGVS gaf u toe dat u niet waarheidsgetrouw was geweest over uw leeftijd, zogezegd omdat uw vader u dat gezegd had, nog een andere verklaring dan dat het op uw taskara stond dus, en stelde u ondertussen 22 jaar oud te zijn (CGVS p. 3, 4). Uw tegenstrijdige verklaringen in deze al een eerste indicatie van een gebrek aan medewerking met de asielprocedure uwentwege, welke het voor het CGVS moeilijk maken om een beeld te vormen van uw eigenlijke socio-economisch profiel, dan innig verbonden is met uw leeftijd. Bovendien valt het te vermoeden dat u zich hiertoe hebt verschaft van een mogelijk vervalste taskara, want in de taskara die u voor het CGVS presenteerde staat te lezen dat u in 1387 (maart 2008 – maart 2009) negen jaar oud was, wat bij uw asielaanvraag in 2015 zou neerkomen op ongeveer 16 jaar oud (vertaling document 1).

Deze hoogstwaarschijnlijk vervalste taskara was tevens het enige document is dat u voorlegde om uw identiteit en afkomst te staven, waardoor het CGVS in deze voor het overige enkel kan afgaan op uw verklaringen. Uw verklaringen bleken echter grotendeels onbetrouwbaar (zie infra en supra). Bovendien heeft u ook geen enkele moeite gedaan om documenten na te laten sturen die uw identiteit, afkomst, of familiale achtergrond zouden kunnen onderbouwen, hoewel u hiertoe ruimschoots de kans kreeg en u aangaf dat het mogelijk zou zijn om dit te doen (CGVS p. 20, 21). Dat u dit niet hebt gedaan is een bijkomend element dat wijst op een gebrek aan medewerking van uw kant.

Er zijn ten tweede ook redenen om te twifelen aan de lokalisatie en omvang van uw familiaal netwerk in Afghanistan. Primo verklaarde u dat voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan, een broer van u door het gezin naar Kabul werd gestuurd, om de verhuis van het gezin naar deze stad voor te berieden (CGVS p. 4). Dit plan zou evenwel afgeblazen geweest zijn nadat uw broer omkwam bij een bomexplosie gedurende de zesde maand van het jaar 1394 (23 augustus 2015 – 22 september 2015) in Kabul, in de wijk Shah Shahid (CGVS p. 5). U legt evenwel geen enkel bewijs voor van het bestaan dan wel het overlijden van uw broer, waardoor in deze enkel op uw verklaringen kan afgegaan worden. Bovendien, gevraagd of het mogelijk zou zijn om bijvoorbeeld een foto van het graf van uw broer te maken, verklaarde u dat er geen graf was omdat er geen stoffelijke resten van uw broer gevonden werden na de aanslag (CGVS p. 20). Dit is zeer twijfelachtig; een krachtige explosie kan een menselijk lichaam zwaar toetakelen, maar om tot een zodanige desintegratie te komen dat er helemaal niets meer overblijft, lijkt eerder onwaarschijnlijk. Het is trouwens ook opvallend dat er in de media geen enkel bericht terug te vinden valt over een aanslag in de wijk Shah Shahid gedurende de door u geschetste tijdsperiode. Er vond echter wel een aanslag plaats een maand voordien, op 7 augustus 2015 (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ten slotte dient ook nog vastgesteld te worden dat u voor de DVZ nog verklaarde dat uw overleden broer J.A. (...) heette (verklaring DVZ dd. 22 juni 2016, afdeling 17.), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat het (H)A. (...) was die omkwam (CGVS p. 16). Dat u zich zodanig zou vergissen over de naam en de datum van het overlijden van uw broer, en geen enkel bewijs van zijn bestaan of dood presenteert, doen sterk vermoeden dat u hierover geen waarheidsgetrouwe verklaringen hebt afgelegd. U werd nochtans de kans geboden om deze informatie na te sturen aan het CGVS (CGVS p. 20, 21), maar hebt dit niet gedaan, wat het voornoemde vermoeden enkel maar versterkt.

Secundo dient tevens vastgesteld te worden dat, hoewel u verklaarde dat uw ouders nog steeds in Kunduz wonen (CGVS p. 5), de enveloppe waarin uw taskara zou zijn opgestuurd afkomstig was uit Kabul, wijk "derde Parwan", op naam van uw vader (document 2, CGVS p. 15). Hier op gewezen, verklaarde u dat uw broer een tijdlang een winkel gehuurd had op dat adres, maar naderhand verhuisde naar Shah Shaheed, waar hij zou zijn omgekomen (CGVS p. 15). Het nummer op de enveloppe, waarvan u meermaals beweert dat het van uw vader is (CGVS p. 8, 15) bleek echter gelinkt te zijn aan een facebookaccount van iemand woonachtig in Kabul, wiens foto u echter niet herkende (CGVS p. 15; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook dit doet een aantal vermoedens rijzen, namelijk dat (een deel van) uw familie woonachtig is in Kabul, en daar mogelijk nog steeds een pand in "Derde Parwan" betreft. In ieder geval is het een sterke aanwijzing dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op uw werkelijk sociaal en familiaal netwerk. Ten derde zijn er ook redenen om aan te nemen dat u niet waarheidsgetrouw was over de plaatsen waar u voorafgaand aan uw vertrek in Afghanistan hebt verbleven. Het lijkt er namelijk op dat u al eerder uit de stad Kunduz verhuisd was dan u zelf beweerde, als u er al ooit geleefd hebt. Dit maakt het voor het CGVS niet mogelijk om te beoordelen of u eventueel een intern vestigingsalternatief hebt in de plaatsen waar u voor uw vertrek verbleef. Dit vermoeden is primo gebaseerd op uw verklaring als zou de burgermeester van Kunduz-stad in de periode voorafgaand aan uw vertrek ene Haji Eghumberdi zijn geweest (CGVS p. 12), terwijl verschillende nieuwsartikelen uit 2011, 2015, en 2017 steeds weer verwijzen naar Najibullah Omerkhel (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Secundo, bevraagd over de belangrijkste machthebbers in de stad en hun verhoudingen onderling, refereert u terecht aan Mir Alam en Pakhsa Paran als de twee lokale warlords. Als het gaat om de machtsverhoudingen in en rond de stad, geeft u echter een totaal verkeerd beeld. U stelt geen weet te hebben van controverses rond de legale machthebbers van de stad (gouverneur of burgemeester), en dat beide belangrijkste militieiders "geen tegenstanders" van elkaar zijn (CGVS p. 12). Uit mediaberichtgeving blijkt evenwel dat het net de onderlinge spanningen tussen al deze spelers waren die (mede) aan de basis lagen van de val van Kunduz in 2015, waarbij de twee militieiders elkaar naar het leven stonden, en de gouverneur dan wel de burgemeester ervan verdacht werden dat ze de opkomst van de taliban in de streek net zagen als een manier om de macht van deze militieiders te breken, en hen daarom clandestien gesteund zouden hebben (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Wat betreft lokale machthebbers, is het tertio voorts opmerkelijk dat u aangeeft nog niet te weten wie de leider van de taliban in de provincie was in de periode voor uw vertrek (CGVS p. 12). Op zich kan natuurlijk niet van elke Afghaan verwacht worden dat hij perfect op de hoogte is van de exacte structuur van de taliban in zijn woonplaats, gezien het clandestiene karakter van de organisatie, maar de talibanleider in Kunduz was evenwel uitzonderlijk berucht. Hij zou het brein geweest zijn achter de val van de stad, een strategisch huzarenstuk, en daardoor was hij zeer beducht en bekend (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is maar vreemd dat u de naam van de mastermind achter de val van uw eigen stad, veruit het meest spectaculaire wapenfeit van de taliban-opstand tot nog toe, nooit hebben opgevangen.

Quarto valt het ook op dat uw beschrijving van de val van de stad, en de vlucht van uw familie naderhand, elke doorleefdheid mist. U verklaart hierover enkel dat u 's morgens naar het werk ging en nog politie zag op straat, en tegen dat u terug naar huis ging, er taliban was. U herinnert zich geen voorgaanden aan de val van de stad, zoals de belegering, of de val van dit of dat district (CGVS p. 13). Dit is maar zeer weinig aannemelijk; de gestage omsingeling van de stad door de taliban zou normaal gezien toch wel geleefd moeten hebben onder de bevolking, en het is quasi onvoorstelbaar dat u niets gemerkt zou hebben hiervan, en u enkel plots geconfronteerd zag met een overname door de taliban als een donderslag bij heldere hemel. Bovendien strookt uw enige verklaring – dat u 's morgens nog politie zag en 's avonds taliban – niet met de feiten, daar Kunduz 's nachts werd ingenomen, en ze hun vlag over de stad hesen om zeven uur 's morgens (letterlijk - zie stukken toegevoegd aan het dossier). Bovendien is uw relaas van het vertrek van de familie uit de stad ook maar weinig aannemelijk. U stelt dat de familie zonder al te veel problemen een auto kon vinden, en vervolgens zonder problemen de weg naar Kabul opreed. Hierbij zouden jullie geen gevechten, barricades, checkpoints, etc. zijn gepasseerd (CGVS p. 16, 17). Één van de grootste steden van het land was net in handen gevallen van de taliban, maar jullie vertrokken alsof er niets aan de hand was. Dit contrasteert zeer met ooggetuigenverslagen in de media, die melding maken van allerhande wegblokkades van overheid en taliban, gevechten, inspecties van voertuigen, enzovoort, wat meer in overeenstemming lijkt met de belegering en val van een grote stad (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Hoogstwaarschijnlijk hebt u de val van Kunduz dus niet zelf meegemaakt, wat de vraag doet rijzen waar u op dat moment dan wel woonde. Dat u summier een aantal veiligheidsincidenten kan opsommen doet niet af aan deze vaststelling (CGVS p. 13), en doet vermoeden dat deze eerder zijn ingestudeerd.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw persoonlijke profiel, uw werkelijk familiaal netwerk, en uw verklaringen over uw regio

van recente herkomst. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel, en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoeker stelt “met het oog op het Verdrag van Genève” dat hij een reëel risico op ernstige schade vreest in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op zijn herkomst van de provincie Kunduz, zijn verblijf in de stad Kunduz de laatste jaren voor zijn vertrek en (informatie over) de veiligheidssituatie in deze regio. Tevens benadrukt hij dat verweerder de onveiligheid van deze regio niet in vraag stelt doch hierover niets zegt. Gezien de huidige context van conflict en geweld in Afghanistan en in de provincie van verzoeker, acht verzoeker zijn verklaringen coherent en plausibel.

Indien de Raad zou oordelen dat verzoeker niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, stelt verzoeker dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft in dit kader een uiteenzetting omtrent artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Vervolgens stelt hij *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben in de zin van het Verdrag van Genève.

Verzoeker meent dat hij oprechte inspanningen heeft gedaan om zijn aanvraag aannemelijk te maken en te staven, dat het voordeel van de twijfel moet worden verleend en dat verweerder verzaakte aan diens plicht tot onderzoek. Volgens hem is de bestreden motivering niet draagkrachtig.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest).

Verzoeker betoogt:

“Ten eerste bevestigt verzoeker dat zijn broer tijdens een explosie in Kabul gedurende het zesde jaar van het maand omgekomen is, en dat ze hem niet begraven hebben kunnen omdat zijn lichaam niet terug gevonden werd. Hij bevestigt ook dat zijn ouder broer J.A. (...) overleden is, en niet zijn jongere broer H. (...).

Darna bekrachtigt hij dat hij geen familie lid in Kabul heeft, en voegt toe dat niemand van zijn familie en facebook account heeft omdat hun vader dit verbid.

Verder, aangaande de burgemeester van Kunduz, verklaart hij dat Haji Eghumberdi bekend was, en dat hij Najibullah Omerkhel niet kent.

Wat de verhouding tussen de machthebbers betreft, meldt hij dat hij zich in politiek niet veel interesseert. Dezelfde geldt voor de naam van de leider van de taliban in Kunduz provincie.

Vervolgens, legt hij uit dat toen hij tijdens het gehoor zei dat hij s 'morgens naar werk ging en de politie zag, dit voor de val van de stad van, en niet op de dag van de val.

Tot slot, bevestigt hij dat hij alleen check points bij de uitgangspunten van de stad zag, en geen barricades tegen kwam tijdens zijn reis naar Kabul.

Ten gevolge ment verzoeker dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van verzoeker niet gegrond is.”

Verzoeker stelt nog dat het CGVS niet met de vereiste objectiviteit zijn verklaringen en de beschikbare informatie behandelde.

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling en in (uiterst) ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3-8).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Evenmin duidt verzoeker welke bepaling van artikel 41 van het Handvest hij *in casu* geschonden acht of waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoeker preciseert verder niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient voorts te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

3.5. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het huidige beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus

dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

Dezelfde redenering kan worden gevolgd waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 4 van het Handvest. De inhoud van deze bepaling ligt immers volledig in lijn met de inhoud van artikel 3 EVRM.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Verzoeker stelt afkomstig te zijn van de stad Kunduz in de provincie Kunduz in Afghanistan. Hij zou in deze stad hebben verbleven tot kort voor zijn vertrek uit Afghanistan en zijn stad en land verlaten hebben naar aanleiding van de algemene onveiligheidssituatie aldaar.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoeker, niettegenstaande bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk werd gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht, blijkens zijn verklaringen en de neergelegde stukken kennelijk heeft verzaakt aan deze plicht tot medewerking, en dit aangezien hij zijn vermeende herkomst, verblijfplaats(en), achtergrond, profiel, (gebrek aan) netwerk, situatie en problemen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarbij wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht vastgesteld dat verzoeker kennelijk leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd, zich heeft bediend van een naar alle waarschijnlijkheid vervalste taskara en voor het overige geen documenten of stukken neerlegde ter

staving van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en achtergrond. De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen worden door verzoeker geheel ongemoeid gelaten en luiden als volgt:

“Er moet er in dit kader ten eerste op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf op 13 november 2015 aan geboren te zijn op 30 november 1998, en dus op dat moment net geen zeventien jaar oud te zijn. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, 1120 Neder-over-Heembeek, op 20 november 2015, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 20 november 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,3 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Hier tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op gewezen, verklaarde u dat u mogelijk wel al achttien jaar oud was geworden, met verwijzing naar uw taskara (verklaring DVZ dd. 22 juni 2016, afdeling 4.). Pas voor het CGVS gaf u toe dat u niet waarheidsgetrouw was geweest over uw leeftijd, zogezegd omdat uw vader u dat gezegd had, nog een andere verklaring dan dat het op uw taskara stond dus, en stelde u ondertussen 22 jaar oud te zijn (CGVS p. 3, 4). Uw tegenstrijdige verklaringen in deze al een eerste indicatie van een gebrek aan medewerking met de asielprocedure uwentwege, welke het voor het CGVS moeilijk maken om een beeld te vormen van uw eigenlijke socio-economisch profiel, dan innig verbonden is met uw leeftijd. Bovendien valt het te vermoeden dat u zich hiertoe hebt verschaft van een mogelijk vervalste taskara, want in de taskara die u voor het CGVS presenteerde staat te lezen dat u in 1387 (maart 2008 – maart 2009) negen jaar oud was, wat bij uw asielaanvraag in 2015 zou neerkomen op ongeveer 16 jaar oud (vertaling document 1).

Deze hoogstwaarschijnlijk vervalste taskara was tevens het enige document is dat u voorlegde om uw identiteit en afkomst te staven, waardoor het CGVS in deze voor het overige enkel kan afgaan op uw verklaringen. (...) Bovendien heeft u ook geen enkele moeite gedaan om documenten na te laten sturen die uw identiteit, afkomst, of familiale achtergrond zouden kunnen onderbouwen, hoewel u hiertoe ruimschoots de kans kreeg en u aangaf dat het mogelijk zou zijn om dit te doen (CGVS p. 20, 21). Dat u dit niet hebt gedaan is een bijkomend element dat wijst op een gebrek aan medewerking van uw kant.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Ten aanzien van de neergelegde taskara kan overigens nog bijkomend worden opgemerkt dat de dubieuze aard van dit stuk nog wordt versterkt nu uit de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met taskara’s en dat taskara’s daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

Eveneens kan worden opgemerkt dat verzoeker tot op heden nalaat enig bijkomend stuk bij te brengen ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en achtergrond. Bovendien toont hij niet aan ook maar enige poging te hebben ondernomen dergelijke stukken te bekomen. Nochtans mochten van hem daartoe de nodige pogingen worden verwacht.

Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker de geboorteplaats van geen van zijn beide ouders kon verstrekken (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.13A). Ook dit vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst van en achtergrond in Kunduz.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat verzoeker kennelijk tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het beweerde overlijden van zijn broer. De motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen luiden als volgt:

“Er zijn ten tweede ook redenen om te twifelen aan de lokalisatie en omvang van uw familiaal netwerk in Afghanistan. Primo verklaarde u dat voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan, een broer van u door het gezin naar Kabul werd gestuurd, om de verhuis van het gezin naar deze stad voor te berieden (CGVS p. 4). Dit plan zou evenwel afgeblazen geweest zijn nadat uw broer omkwam bij een bomexplosie gedurende de zesde maand van het jaar 1394 (23 augustus 2015 – 22 september 2015) in Kabul, in de wijk Shah Shahid (CGVS p. 5). U legt evenwel geen enkel bewijs voor van het bestaan dan wel het overlijden van uw broer, waardoor in deze enkel op uw verklaringen kan afgegaan worden. Bovendien, gevraagd of het mogelijk zou zijn om bijvoorbeeld een foto van het graf van uw broer te maken, verklaarde u dat er geen graf was omdat er geen stoffelijke resten van uw broer gevonden werden na de aanslag (CGVS p. 20). Dit is zeer twijfelachtig; een krachtige explosie kan een menselijk lichaam zwaar toetakelen, maar om tot een zodanige desintegratie te komen dat er helemaal niets meer overblijft, lijkt eerder onwaarschijnlijk. Het is trouwens ook opvallend dat er in de media geen enkel bericht terug te vinden valt over een aanslag in de wijk Shah Shahid gedurende de door u geschetste tijdsperiode. Er vond echter wel een aanslag plaats een maand voordien, op 7 augustus 2015 (zie

stukken toegevoegd aan het dossier). Ten slotte dient ook nog vastgesteld te worden dat u voor de DVZ nog verklaarde dat uw overleden broer J.A. (...) heette (verklaring DVZ dd. 22 juni 2016, afdeling 17.), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat het (H)A. (...) was die omkwam (CGVS p. 16). Dat u zich zodanig zou vergissen over de naam en de datum van het overlijden van uw broer, en geen enkel bewijs van zijn bestaan of dood presenteert, doen sterk vermoeden dat u hierover geen waarheidsgetrouwe verklaringen hebt afgelegd. U werd nochtans de kans geboden om deze informatie na te sturen aan het CGVS (CGVS p. 20, 21), maar hebt dit niet gedaan, wat het voornoemde vermoeden enkel maar versterkt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met zijn loutere herhaling en bevestiging van (één versie van) zijn eerdere verklaringen, doet hij aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen hoegenaamd geen afbreuk. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven geheel onverlet. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Secundo dient tevens vastgesteld te worden dat, hoewel u verklaarde dat uw ouders nog steeds in Kunduz wonen (CGVS p. 5), de enveloppe waarin uw taskara zou zijn opgestuurd afkomstig was uit Kabul, wijk “derde Parwan”, op naam van uw vader (document 2, CGVS p. 15). Hier op gewezen, verklaarde u dat uw broer een tijdlang een winkel gehuurd had op dat adres, maar naderhand verhuisde naar Shah Shaheed, waar hij zou zijn omgekomen (CGVS p. 15). Het nummer op de enveloppe, waarvan u meermaals beweert dat het van uw vader is (CGVS p. 8, 15) bleek echter gelinkt te zijn aan een facebookaccount van iemand woonachtig in Kabul, wiens foto u echter niet herkende (CGVS p. 15; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook dit doet een aantal vermoedens rijzen, namelijk dat (een deel van) uw familie woonachtig is in Kabul, en daar mogelijk nog steeds een pand in “Derde Parwan” betreft. In ieder geval is het een sterke aanwijzing dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op uw werkelijk sociaal en familiaal netwerk.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met de blote en algemene bewering dat hij geen familie in Kabul heeft en dat niemand van zijn familie op facebook zit omdat zijn vader dit zou verbieden, doet hij namelijk in het geheel geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen inzake de door hem neergelegde envelop, het hierop vermelde telefoonnummer en adres en het aan de gegevens op de envelop gelinkte facebookprofiel.

Verzoeker legde overigens ook over zijn eigen facebookprofiel bevreemdende en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo bleek, wanneer hij werd ondervraagd over zijn eigen facebookprofiel, dat hij actief zou zijn op facebook onder een geheel andere naam. Gevraagd waarom hij op facebook de naam I. bezigde, kon verzoeker hiervoor daarenboven geen dienstige uitleg verstrekken. Hij bleek niemand te kennen, ook geen familieleden, met deze naam en stelde dat hij er “gewoon” voor had gekozen om de naam I. te hanteren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.8).

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ten derde zijn er ook redenen om aan te nemen dat u niet waarheidsgetrouw was over de plaatsen waar u voorafgaand aan uw vertrek in Afghanistan hebt verbleven. Het lijkt er namelijk op dat u al eerder uit de stad Kunduz verhuisd was dan u zelf beweerde, als u er al ooit geleefd hebt. Dit maakt het voor het CGVS niet mogelijk om te beoordelen of u eventueel een intern vestigingsalternatief hebt in de plaatsen waar u voor uw vertrek verbleef. Dit vermoeden is primo gebaseerd op uw verklaring als zou de burgemeester van Kunduz-stad in de periode voorafgaand aan uw vertrek ene Haji Eghumberdi zijn geweest (CGVS p. 12), terwijl verschillende nieuwsartikelen uit 2011, 2015, en 2017 steeds weer verwijzen naar Najibullah Omerkhel (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Secundo, bevraagd over de belangrijkste machthebbers in de stad en hun verhoudingen onderling, refereert u terecht aan Mir Alam en Pakhsa Paran als de twee lokale warlords. Als het gaat om de machtsverhoudingen in en rond de stad, geeft u echter een totaal verkeerd beeld. U stelt geen weet te hebben van controverses rond de legale machthebbers van de stad (gouverneur of burgemeester), en dat beide belangrijkste militieiders “geen tegenstanders” van elkaar zijn (CGVS p. 12). Uit mediaberichtgeving blijkt evenwel dat het net de onderlinge spanningen tussen al deze spelers waren die (mede) aan de basis lagen van de val van Kunduz in 2015, waarbij de twee militieiders elkaar naar het leven stonden, en de gouverneur dan wel de burgemeester ervan verdacht werden dat ze de opkomst van de taliban in de streek net zagen als een manier om de macht van deze militieiders te breken, en hen daarom clandestien gesteund zouden hebben (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Wat betreft lokale machthebbers, is het tertio voorts opmerkelijk dat u aangeeft nog niet te weten wie de leider van de taliban in de provincie was in de periode voor uw vertrek (CGVS p. 12). Op zich kan natuurlijk niet van elke Afghaan verwacht worden dat hij perfect op de hoogte is van de exacte structuur

van de taliban in zijn woonplaats, gezien het clandestiene karakter van de organisatie, maar de talibanleider in Kunduz was evenwel uitzonderlijk berucht. Hij zou het brein geweest zijn achter de val van de stad, een strategisch huzarenstuk, en daardoor was hij zeer beducht en bekend (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is maar vreemd dat u de naam van de mastermind achter de val van uw eigen stad, veruit het meest spectaculaire wapenfeit van de taliban-opstand tot nog toe, nooit hebben opgevangen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met zijn loutere herhaling van zijn verklaring omtrent de burgemeester, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring gedane vaststelling.

Verder mocht, ook indien verzoeker zich niet in politiek interesseerde, weldegelijk van verzoeker, als inwoner van Kunduz, worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn omtrent de voormelde, prominente en belangrijke figuren en gebeurtenissen binnen zijn stad en daarrond. Deze informatie was immers van cruciaal belang voor het inschatten van de veiligheidssituatie en de hieraan gekoppelde eigen veiligheid en het was volgens verzoeker net deze situatie en deze veiligheid die hem ertoe zouden hebben genoopt zijn regio en zijn land te verlaten. De Raad acht het niet aannemelijk dat iemand die van kleins af aan en tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in Kunduz zou hebben gewoond en die deze stad bovendien zou hebben verlaten ten gevolge van de algemene onveiligheidssituatie niet beter op de hoogte zou zijn omtrent de voormelde figuren en gebeurtenissen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Quarto valt het ook op dat uw beschrijving van de val van de stad, en de vlucht van uw familie naderhand, elke doorleefdheid mist. U verklaart hierover enkel dat u 's morgens naar het werk ging en nog politie zag op straat, en tegen dat u terug naar huis ging, er taliban was. U herinnert zich geen voorgaanden aan de val van de stad, zoals de belegering, of de val van dit of dat district (CGVS p. 13). Dit is maar zeer weinig aannemelijk; de gestage omsingeling van de stad door de taliban zou normaal gezien toch wel geleefd moeten hebben onder de bevolking, en het is quasi onvoorstelbaar dat u niets gemerkt zou hebben hiervan, en u enkel plots geconfronteerd zag met een overname door de taliban als een donderslag bij heldere hemel. Bovendien strookt uw enige verklaring – dat u 's morgens nog politie zag en 's avonds taliban – niet met de feiten, daar Kunduz 's nachts werd ingenomen, en ze hun vlag over de stad hesen om zeven uur 's morgens (letterlijk - zie stukken toegevoegd aan het dossier). Bovendien is uw relaas van het vertrek van de familie uit de stad ook maar weinig aannemelijk. U stelt dat de familie zonder al te veel problemen een auto kon vinden, en vervolgens zonder problemen de weg naar Kabul opreed. Hierbij zouden jullie geen gevechten, barricades, checkpoints, etc. zijn gepasseerd (CGVS p. 16, 17). Één van de grootste steden van het land was net in handen gevallen van de taliban, maar jullie vertrokken alsof er niets aan de hand was. Dit contrasteert zeer met ooggetuigenverslagen in de media, die melding maken van allerhande wegblokkades van overheid en taliban, gevechten, inspecties van voertuigen, enzovoort, wat meer in overeenstemming lijkt met de belegering en val van een grote stad (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Hoogstwaarschijnlijk hebt u de val van Kunduz dus niet zelf meegemaakt, wat de vraag doet rijzen waar u op dat moment dan wel woonde. Dat u summier een aantal veiligheidsincidenten kan opsommen doet niet af aan deze vaststelling (CGVS p. 13), en doet vermoeden dat deze eerder zijn ingestudeerd.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Nog los van de vraag of hij nu al dan niet doelde op de dag voor of na de val van Kunduz, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker, wanneer gevraagd werd om de val van de stad te beschrijven niet verder kwam dan het opperen van een aantal bijzonder vage, algemene en niet-doorleefde verklaringen en klaarblijkelijk niets wist over de aanloop naar en de voorgaanden van de val van de stad. Dit is niet aanvaardbaar voor iemand die indertijd in de stad beweert te hebben verbleven.

Met de loutere bevestiging van de bewering dat het vertrek uit de stad Kunduz ten tijde van de val van deze stad weldegelijk dermate vlot zou zijn verlopen, doet verzoeker verder in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze bewering gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze motiveert dat het, gelet op de context en het conflict om de stad, manifest onaannemelijk is dat verzoeker en diens familie deze stad zonder problemen en zonder gevechten, barricades en controlepunten van zowel de overheid als de taliban te passeren konden verlaten.

Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoeker over de belegering en de val van Kunduz bij de DVZ gebrekkige verklaringen aflegde. In de aldaar ingevulde vragenlijst, gaf hij namelijk aan dat hij uit de stad zou zijn vertrokken *“Omdat Kunduz voor het offerfeest omsingeld werd door Daesh”*. Gevraagd hoe dit te rijmen viel met zijn eerdere verklaringen omtrent de aanwezigheid van de taliban, beweerde hij bovendien: *“Dat zijn dezelfde. Daesh en Taliban zijn dezelfde”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Dit is blijkens de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier kennelijk foutief. Niet alleen zijn Daesh en de taliban twee onderscheiden groeperingen, doch tevens blijken deze

groeperingen mekaar in Afghanistan hevig te bekampen. Dat verzoeker ook dit niet bleek te weten, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde verblijf in Kunduz.

Verzoeker heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst, verblijfplaats(en), achtergrond, profiel, netwerk, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar (informatie over) de (veiligheids-)situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke herkomst, verblijfplaats(en), achtergrond, profiel, netwerk, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële netwerk, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

3.11. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT